

KIS HÍR

Szerkeszti Forgó bácsi.

... NÉZEGETTE A KÉZI MUNKÁKAT. (Lásd a 83. lapon.)

LIX. köt. 6. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. augusztus 5-én.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

SZIDIKE el volt rá készülve, hogy Zoltán évelődni fog és valami tarka-barkán kifundált borzalmas mesét mond el a százesztendős boszorkáról. Előre is eltökelte hát, hogy ő meg majd kifog rajta.

De Zoltán ezuttal nem volt évődő kedvében, hanem egészen komolyan beszélt, mint járt-kelt, nézelődött az utcákon.

— Egy sarokban végre ott láttam a falnál kuporogni valamit vagy valakit s amint közelebb értem, látom, hogy a százesztendős boszorka ül ott alacsony asztalka mellett.

— És ott volt a fekete macska is? kérde Szidike tréfálkozva. Mert nincs boszorka fekete macska nélkül.

— Talán otthon hagyta, mert biz' én nem láttam. Ha csak a nagy kosárban nem aludt.

— No jó, hát fekete macskája nincs. Ez már hiba a boszorkaságban. De hát mit csinált?

— Izé... valami kézi munkán dolgozott... te is szoktál effélet csinálni... olyan kampós végű vastag tüvel.

— Ahá! Horgolt.

— Igen, horgolt. És mellette az asztalkán sok apró holmi volt kirakva... Ugy láttam, nagyon csinosak, de hát én nem értek hozzá, mert csupa baba-ruhácska, baba-czipőcske meg efféle leányoknak való játék lim-lom volt.

— Képelem, milyen szurtos piszkos portéka!

— Nem a'! Olyan csinos, rendes és takaros minden, hogy szinte csodálkoztam. És

őt magát is olyanak láttam, amint közelről jobban megnéztem. Csak vén, szörnyűségesen vén... Az igazat megvallva, biz' én megsajnáltam, mert már ha boszorka is, nagyon szegény boszorka lehet az istenadta, hogy olyan vénséges vén létére ott kuporog az utca sarkán, dolgozgat és árulja a csekélyke portékáját.

— Talán kínálta neked is?

— Persze. Kedves szép urfieskának szőlítgatott és mondogatta egyik-másik portékájának az árát, meg hogy mire való; de nem volt nálam pénz, hát nem csaphattunk vásárt.

— No bizony, ez a te boszorkád ugyan szegény ördög lehet. Már akkor különb az enyém, aki fényes hintóban jár.

— Az bizonyos. De azért nem szabad ám kevélynek és hetykének lenned az én százesztendős boszorkámhoz sem, ha elvezetlek hozzá.

— Ugyan mit gondolsz! Inkább majd viszek pénzt magammal és ha csakugyan van valami nekem való portékája, vásárlak is tőle holmi apróságot.

— Bizonyosan örülni fog neki. És meglásd, nagyon barátságos, még ha boszorkának mondják is. Alkalmasint barátságosabb, mint az a te hintós boszorkád.

— Juj! Meghiszem azt! Ez a gazdag vén boszorka úgy néz, hogy rögtön kileli tőle az embert a hideg. De mégis szeretném, ha már te is látnád és róla is megtudhatnánk valamit.

— Majd meglátjuk délután, ha kedvez a szerencse. Vagy holnap. Hiszen ráérünk.

Ebéd után Sarolta átadta nekik a levelet, hogy vigyék a postára.

— És ha már sétáltok, mondá, nézzetek szét, merre van az ivó-forrás, ahová majd

engemet is el fognak tologatni a kerekesszékekben.

A két testvér vidáman indult utnak. Legelőször is a postára mentek, nehogy később valamiképp megfélekezzenek a levélről; azután a testvérnénikéjük másik megbízásában akartak eljárni: az ivó-forrást akarták megkeresni. De már ezt nem tudták, merre van, jobbra vagy balra forduljanak-e?

— Meg kell kérdeznünk valakitől, vélte Szidike.

— Persze. De bizonyosan utba igazít az én százesztendős boszorkám is, hát menjünk előbb hozzá, hogy meglásd. Nem kell ám megijedned tőle.

— Ej no, bizony még elhiszed, hogy igazán boszorkánynak gondolom, szolt Szidike kissé neheztelve. — Hiszen pénzt is hoztunk, hogy vásároljunk nála.

— Jól van, hát majd tőle tudakoljuk meg a gyógyforrás útját.

Szaporán lépegettek, mert hogy a százesztendős boszorka hol üldögél, azt Zoltán már jól tudta. Néhány perc alatt el is értek oda.

A széles gyalogjáró fal-felőli szélén, jól védett zugocskában ült a valóban vénséges vén anyóka és most is szorgalmasan dolgozott valami kézi munkán. Csak nagy ritkán pillantott fel, ha a járó-keelő emberek közül megállt valaki előtte és nézegette az alacsony asztalkára kirakott holmit; de ilyen nézegető is csak kevés akadt, az is nyomban odább sétált, a nélkül, hogy vásárolt vagy akár csak az apróságok árát kérdezte volna. Az anyóka nyilván hozzá volt már ehhez szokva; csak kötögetett, horgolgotott tovább.

Mikor a két testvér állt meg előtte, akkor is csak egy pillanatra tekintett föl s alkalmasint rá sem ismert a hátrább álló Zoltánra. Hogy gyermekek hosszabban nézegetik a játék-holmit, természetes; de ő azért nem hagyhatja abba a munkáját. Majd szól, aki vásárolni szándékozik.

Meg is szólalt Zoltán:

— Kérem szépen... jól megyünk erre felé az ivó-forráshoz...? A gyógyforrást értem, amelyből a betegek inni szoktak...

— Nem bizony, ifiuracskám, az nem erre felé van. De mindjárt megmutatom, melyik utczába kell befordulniok.

S botja után nyult, hogy rá támaszkodva föllálljon. Szidike azonban nem engedte.

— Ne fáradjon, kérem! Nehezebbre esik a föllálás... Megtaláljuk mi magyarázat után is. Aztán meg egy kicsit meg akarom nézegetni ezt a holmit... Ez mind eladó, ugy-e?

— Persze hogy eladó, kisasszonykám, csak hogy nagyon ritkán akad vevője. No, de azért majd csak akad. Mi volna kedvére való, aranyos kisasszonykám?

Az anyóka e közben föltekintett Szidike-re, aki jól megnézhetette. Első pillanatra valóban szinte ijesztő volt a vén nő arcza, ezernyi ezer ránczával, fakó színével, beesett apró szemével; ezek a szemek azonban oly jóságosan csillogtak, hogy Szidike a következő perczben már csöppet sem találta ijesztőnek a százesztendős boszorkát, hanem egészen bizalmasan kezdte nézegetni, vizsgálgatni az asztalkán levő kézi munkákat. (Lásd a képet a czimlapon.) Annyit már értett hozzá, hogy meg tudta ítélni, mily gyönyörű munka valamennyi.

— Nagyon szépek, mondá. És ki csinálta ezeket?

— Ki csinálta volna más, mint én magam, aranyos kisasszonykám?

— Milyen pompás szeme lehet és milyen ügyes, biztos keze, hogy még ilyet tud készíteni!

Az anyóka elégedetten nevetett.

— Hja, lelkecském, nem hiába neveztek el százesztendős boszorkának, hihíhi! No, a száz esztendőből még hiányzik valami, de nem sok, talán három... vagy éppen csak kettő... otthon a kis tubiczám pontosabban tudja, mert ő ismeri a bötüt is, tud olvasni a kalendáriomból. De leszek én még száz esztendős is... Köll, hogy legyenek, mert különben mi lenne a tubiczámból?

A két testvér elfogódottan bámult hol egymásra, hol a vén anyókára. Hát csakugyan majd száz esztendős és maga is boszorkának nevezi magát! Nem voltak olyan tudatlanok, hogy ezt betű szerint komolyan higyük, de mégis oly sajátságosan hatott rájuk az anyóka beszéde, hogy hirtelenében nem tudták, mit gondoljanak. Az öreg észre vette és vidáman szólt:

— No's, kedves kicsikék, nem köll ám megijedni az én beszédemtől. Az emberek addig csufolgattak százesztendős boszorkának, hogy magam is hozzá szoktam ehhez a névhez. Nem is veszem zokon, hogy így nevezgetnek. Nagyon sok ám az együgyű ember, aki a maga kurta eszével akarja megmagyarázni, amit a jóságos Isten az ő végtelen kegyelmében rendelt. Nekem pedig hosszú életet és csoda egészséget rendelt. Hát persze, csak boszorkányság lehet, hihíhi!

Zoltán is, Szidike is azonnal megtalálták már most a helyes gondolkozást, nem akartak az együgyű emberek közé sorakozni. Meg is jegyezte Zoltán:

— Mi nem vagyunk olyan oktondiak, hogy afféle babonás beszédeket higyük. Csak... csak elsodálkoztunk, hogy hát valóban igaz a száz esztendő...

— És hogy még most is ilyen szép holmit tud készíteni, tevé hozzá Szidike. — Szeretnék egyetmást kiválasztani.

— Tessék, aranyos kisasszonykám! Megmondom mindennek az árát is... nem alkuszom, mindennek szabott ára van.

Nagyon szerények voltak ezek az árak: husz fillér, harmincz fillér stb. Szidike ki is választott néhány apróságot, miközben megjegyezte:

— Azért is tetszenek nekem, mert olyan különös a formájuk... boltban ilyet nem is látni.

— Meghiszem, galambocskám. Elég baj az nekem. De hát onnan van az, hogy én csak azt tudom csinálni, amit fiatal koromban tanultam, az pedig hajh! olyan régen volt, hogy azóta már százféle más divat is elmúlt. Akinek én hajdanában efféléket csináltattam, nem pénzért ám, csak mulattatásul, az ma már maga is több mint hetven éves uri dáma... pedig mint csecsemőt hordoztam a karjaimon. No, de ő is feszesen és kevélyen tartja magát, ámbár hogy nem köll gyalog járnia, az ősi hintójából könnyen nézhet le a szegény emberekre.

Szidikének hirtelen eszébe jutott valami.

— Talán bizony éppen azt az előkelő asszonyságot érti, akit ma délelőtt láttam? kérde. Nagyon különös volt... olyan mereven ült a hintóban... meg aztán a két ló is nagyon kövér volt, a kocsis is, az inas is és minden olyan nagyon régi világból valónak látszott.

— Ez csakugyan ő lehetett... akiről szóltam.

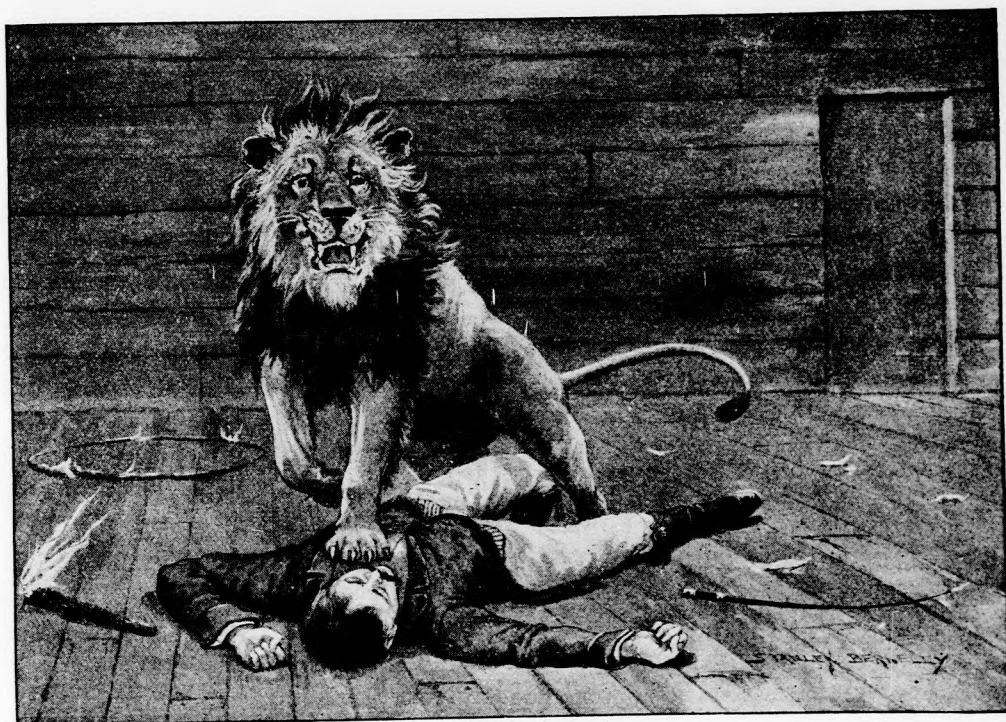
— Jaj de szeretném tudni, kicsoda az!

— Azt könnyen megtudhatja, lelkecském, hiszen nincs benne semmi titok, az egész város és az egész környék ismeri az özvegy

Szigethváry grófnét. Hát ezt én is megmondhatom.

— De ha ismeri, bizonyosan többet is tud róla...

— Ha tudok is, mit érdekelné az a kisasszonykát?

TÜRELEM FOGYTÁN. (Lásd a 87. lapon.)

— Hát... csak... csak azért... mert olyan furcsán említették...

— Hogy grófi boszorka, ugy-e? Hihhi! Egy fajta czimet kaptunk, az igaz. Persze, más-más okból.

— De hát miért nevezték ugy el?

— Ne törődjék vele, aranyos kisasszonykám. Hiszen nem ismeri. Az pedig nem baj. Vannak a világon meleg szívü emberek... vannak hideg szívü emberek... és vannak emberek, akiknek nincs szívök.

A két testvér ugyancsak meglepődve

hallotta ezt a keserű megjegyzést és persze többet is szeretett volna tudni; de az anyóka másra fordította a szót.

— Hát ezeket választotta, kisasszonykám? Hadd lássam . . . ez husz fillér . . . ez is husz . . . ez meg harmincz . . . mind-össze hetven fillér. Mindjárt begöngyölöm szépen papirosba . . . És nagyon szépen köszönöm, jó kisasszonykám, hogy megveszi a szegény száz esztendőös boszorka holmiját . . . bizony még jót is tesz vele.

Zoltán szinte irigykedett egy kicsit, hogy »az ő boszorkája«, akit ő fedezett föl, ime Szidikének hálálkodik. Ezen azonban könnyen segíthet.

— Még ne csomagolja össze, mondá. — Még én is vásárlak valamit.

— Talán ezentul te is fogsz bábizni? kérdé Szidike nevetve.

— Aligha, felelé Zoltán vigan. — De otthon a kertészünk kis Zsuzsikája bizonyosan örülni fog, ha viszünk neki ilyen-fajta ajándékot.

— Az igaz! De jó, hogy eszedbe jutott!

— Jót gondol, akinek jó a szive, szölt félig magához az anyóka.

Végre megvolt a vásár, a vén anyóka még alaposan megmagyarázta nekik a gyógyforráshoz vezető utat, aztán nagyon jó barátságban váltak el. Az anyóka láthatólag elégedetten nézett utánok, majd halk sohajtással suttagá:

— Kedves jó gyermekek . . . illedelmesek is, jó szivüek is . . . Bizonyosan áldott jó szüleik vannak. Ó, én édes jó istenem! Ha ilyen forma emberek figyelme fordulna az én szegény tubiczámra! Akkor nyugodtan hajtánám le örök álomra a fejemet, nem kívánnám megérni a száz esztendőt . . . De ó, ki tudja! Szegény árva, szegény ártat-

lan áldozata mások konok indulatának! Mi lesz belőle, kire hagyom, ha egyszer mégis üt az órá! No, bizzunk Istenben és reméljünk . . . talán végre is akad valami jó szerencse.

Zoltán és Szidike ezalatt szaporán sétáltak odább, szintén teljesen megelégedve az ismeretséggel.

— Egészen megszerettem ezt a szegény vénséges vén anyókát, szölt Szidike. Örülök, hogy fölfedezted.

— Ugy-e? Az én százesztendőös boszorkám igazi nevezetesség és e mellett kedves jó öreg anyóka. Még máskor is elbeszélgetünk vele. Bezzeg a te grófi boszorkádnak nem ilyen jó a hire.

— Nem baj. Ugy sem lesz dolgunk vele. Őt nem szólíthatjuk meg fényes hintójában, mint ezt a szegény öreget. Kár, hogy az anyóka nem akar róla beszélni; nem igen szerethetik egymást.

— Pedig olyasmit értettem a beszédjéből, hogy valamikor hajdanában a dadája volt . . .

— Igen, én is úgy értettem . . .

Nem tűnődhetek tovább, mert hirtelen másfelé fordult a figyelmök. Két gyorsan haladó alak előzte meg őket s az egyik így szölt a másikhoz:

— Már meg is jártad? Hiszen én azt gondoltam, hogy még meg sem indulhattál. No, nem hiába az a neved, csakugyan igazi kis boszorka vagy.

Tessék! Már megint boszorka. Már a harmadik!

Ott lépeget előttük. És ez is olyan különös alak, hogy ugyancsak megbámulták.

(Folytatása következik.)

T
UTAZG
 állá

dozó nagy
 risek, pár
 tóztak ke
 csöppet se
 Szemembe
 ketreczbe
 ugy visell

Daczos.

kiváncsi p
 latot tett,
 de mégis
 kipróbált
 zaton mé
 Meglátszo
 hogy nag
 félig szá

— Ha

egyedül?
 legény va

Csak u

tam-e? de

— Me

férek én
 sokra bec
 fiait, akik
 lénk, gyáv
 őket az e
 ravasz ör
 Egyébirát
 nek azt,

— Ugy

véghez?

— Itt

ebben a l
 magával
 féle komé
 dom, sok
 hogy is n
 tem, mint
 fia. A rav
 ban ejt
 erősebb.
 vesszővel
 erősebb

TÜRELEM FOGYTÁN.

(Képpel a 85. lapon.)

UTAZGATÁSAIM közben egyik nagyváros állatkertjét is meglátogattam. A ragadozó nagy vadak házában oroszlánok, tigrisek, párduczok bágyadtan, unottan nyugtózta ketreczük erős vas rácszata mögött, csöppet sem törődve a báméskodó nézőkkel. Szemembe ötlött azonban legszélről, külön ketreczben, egy magányos oroszlán. Ez nem úgy viselkedett, mint a többi rab fenevad.

Daczos, fenyegető tekintettel viszonzotta kíváncsi pillantásomat. Néha olyan mozdulatot tett, mintha támadó ugrásra készülne! de mégis csak veszteg maradt. Bizonyosan kipróbálta már, hogy a vastag vas rácszaton még az ő hatalmas ereje is megtörik. Meglátszott rajta, hogy már nem fiatal és hogy nagyon szilaj. Tünődve nézegettem és félig szánakozva mondtam:

— Haragszol, ugy-e, mert unatkozol így egyedül? Bizonyosan nagyon megférhetetlen legény vagy, azért zártak külön ketreczbe.

Csak úgy gondoltam-e? mástól hallottam-e? de mintha az oroszlán dörmögte volna:

— Megférhetetlen? Dehogy, is! Megférék én a magam fajtájával. Ambár nem sokra becsülöm azokat a gyámoltalan atyámfiat, akik itt a szomszédban vannak. Félnék, gyáva népség. Majd megtanítanám én őket az erejük ismeretére . . . de hát persze ravasz őreim épp azért tartanak külön. Egyébiránt . . . jámbor atyámfiak nem tehetnék azt, amit én tettem.

— Ugyan miféle vitézkedést vihettél itt véghez?

— Itt semmit. De nem voltam mindig ebben a ketreczben. Állatszeliidítő hurczolt magával szerte, városról-városra, mindenféle komédiát produkált velem. Nem tagadom, sokáig engedelmes szolgája voltam; hogy is ne? mikor én is épp úgy nevedtem, mint sok más jámbor viseletű atyámfia. A ravasz ember egészen kicsiny korunkban ejt hatalmába, a mikor még ő az erősebb. Jól tart csemegével, büntet vas vesszővel és mindenuntalan érezteti, hogy ő erősebb, hiába próbálnánk ellenszegülni.

Ilyen módon nagyra nővünk a rabságban és sejtelmünk sincs hatalmas erőnkéről, egészen hozzá szokunk, hogy gazdákat higyjük hatalmasabbnak.

Igy voltam én is sokáig és gazdám felhasználta jámbor tudatlanságomat. De végre mégis fölébredtem szolgálai kábultságomból, megismertem a saját erőmet.

Nehéz, kellemetlen produkciókat vezetett velem a gazdám. Hogy lassanként öregedni kezdtem, terhemre esett s ezt világosan ki is mutattam. De gazdám nem tágitott. Ha nem engedtem szép szóra, kegyetlenül vagdalt a vasvesszővel. Egy produkció alkalmával végre megelégettem és visszaütöttem. Haha! Ekkor láttam csak, micsoda hitvány semmiség ő hozzám képest. Lábam egyetlen csapásával földre vertem, azután ráléptem s aki eddig olyan nagyon parancsolgatott, most bezzeg mozdulni sem tudott. Hát még amint bele is haraptam a mellébe s vért éreztem, vért! Hah! Izekre téptem volna, de rögtön nagy zenebona támadt, kívülről a szolgálak vas rudakkal vertek, tüzes csóvákat dobáltak a szemembe, — hát kénytelen voltam elereszteni prédámat, kihuzták az újult embert a ketreczből.

El-e, meghalt-e, nem tudom. Körülöttem emberek jártak-keltek s azt mondogatták:

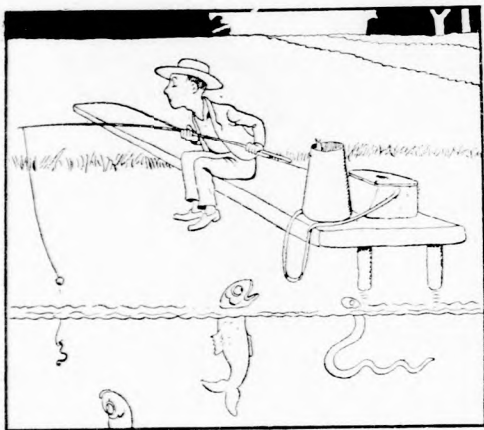
— Ezzel nem lehet birni, kitört rajta a vénség vadsága és megismerte az erejét. Eladjuk valamely állatkertnek. ◦

El is adtak, ide hozták, de nem mernek többi atyámfiak közé ereszteni, tudják, hogy hamar eltanulnák tőlem igazi erejük ismeretét és akkor nem volnának olyan jámbor, békés jószágok.

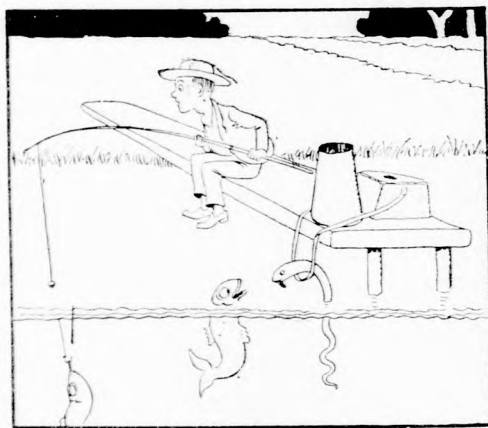
Hát most magányos rab vagyok s az is igaz, hogy unatkozom. De mégsem bánom. Megmutattam az embernek, hogy az erősebb én vagyok s ne volna csak ez a vas rostély, mindjárt megmutatnám neked is!

— — — Szerencsére ott volt az erős vasrostély s a vén oroszlán hiába vicsozgatta rám rettenetes fogait. Biz én készséggel elhittém, hogy ő az erősebb.

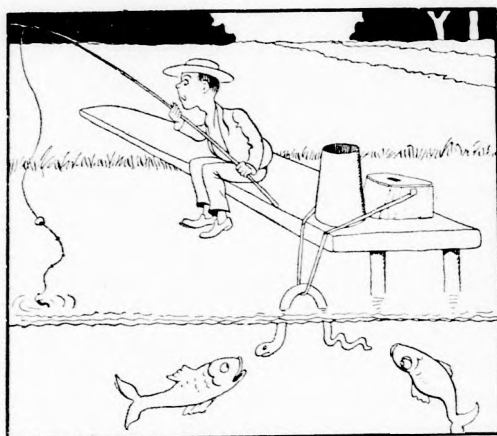
KÁRVALLOTT HALÁSZ.

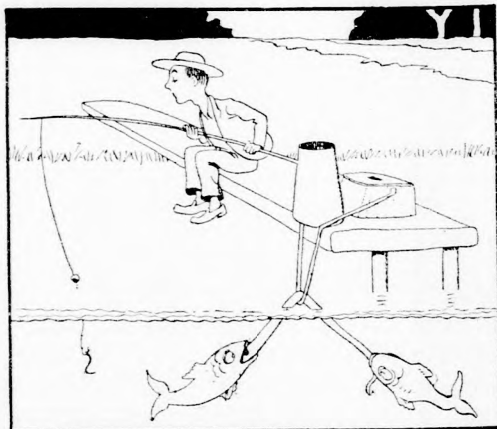
Szereti a halat Dani urfi nagyon,
Fog is sokat ott a vizre nyuló padon.
Csal-étkes bődönnek lelóg a zsinegje,
Vizi sikló és hal nézik: mi lehet e?

— Talán vizi féreg, melyet bekapni jó,
Gondolja s föveti rá magát a sikló.
Éhes hal irigyen uszik vele szembe:
— Pusztulj! szól, különben te jutsz a
begyembe!

— Nem enni való ez, csak hitvány kőc
madzag,
Feleli a sikló. — Hadd, hogy átsusz-
hassak. —
— No, ha úgy van, akkor hát . . . meg-
eszlek téged!
S épp egy másik éhes hal is oda téved.

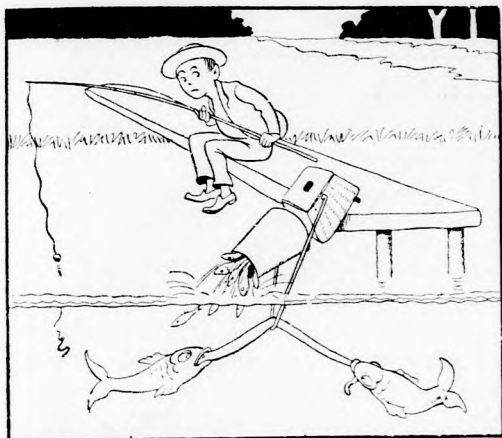
Egyik bekapja a siklónak a fejét,
Másik megragadja farkának a hegyét.
Egyik sem eresztí, huzgálják, rángatják, —
Dani fönt csak tartja gyanutlan a horgát.

Egysz

Látha
Halla
Csalét

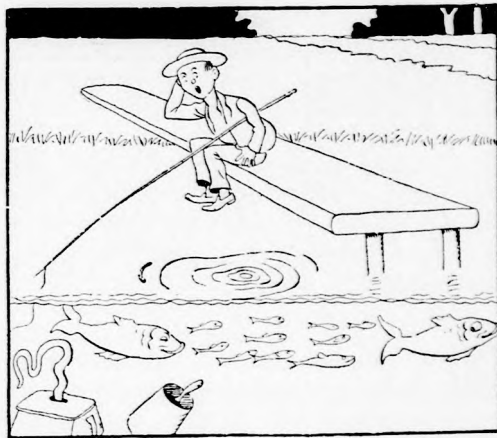
M

bevár
alig e
szüljö
Jolánkor is
köll á
széper
szer v
mind.
pontoVa
még
falura
tem,
élvezz
dolog
hábar
ben
nem
dogul

Egyszerre csak — jaj no, hisz' ez boszorkányság!

Láthatatlan vízi ördögök támadják? — Hallal teli kanna hirtelen megmozdul, Csalétkes bödönnel együtt vízbe fordul.

Loccs! a fogoly halak elusznak szabadon! Fut a két éhes hal is, megijedt nagyon. Sikló, bödön, kanna mind eluszik szintén. Dani bámul: Ó, hát itt ugyan mi történt?!

JOLÁNKA NAPJA.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

VAN, aki azt mondja, hogy nagyon hosszú a nap, alig lehet a végét bevárni. Van meg, aki rövidnek találja, alig elégségesnek arra, hogy az ember elkészüljön a dolgaival. Ezt panaszkolta minap Jolánka is, de bizony hamiskás vig képpel.

— Mert lássa, kedves Forgó bácsi, mikor iskola van, no, akkor ugyancsak korán köll ám fölkelni, hogy idejére elkészüljek, szépen rendesen felöltözzem és még egyszer végig olvassam a leczkéimet, jól tudom-e mind. Aztán szaporán el az iskolába, mert pontos szeretek lenni.

Vakációban, — akkor . . . no akkor még korábban kelek, mert kimegyünk falura nyaralni és azt már csak nem tehetem, hogy a gyönyörű reggeli órákat ne élvezzem kint a szabadban. És mennyi dolog akad kertben, baromfi-udvaron, konyhában! Mert illik ám, hogy segítsek, amiben tudok. No, magam is hiszem, hogy nem sokat lendítek, nálam nélkül is boldogulnának; de annál többet tanulok meg

én mindenféle hasznos dolgokból s ebben oly nagy örömem telik!

Pedig egyébre is köll az idő. Jönnek Piroskák a szomszédból, együtt szoktunk labdázni, játszani. És ha egyszer bele fogtunk, hogy röpülnek az órák! Azt hittük, még csak most kezdtük, hát egyszerre csak azt vesszük észre, hogy esteledik, haza köll menni.

Pedig ez sem minden. Hát az a legislegedesebb óra, melyet el nem cserélnék semmiért: az, mikor oda ülök a mamácskához és elmondom apró örömeimet és bajaimat, ő pedig nyájasan csevegve megoktat erről is, arról is, amit én buksi fejemmel rosszul tettem vagy gondoltam. Ó, oly édes az, hallgatni a jó mama szerető, okos szavait! Sokáig, nagyon sokáig szeretném mindig hallgatni, de hát más dolga is van a mamának.

Igy bizony alig veszem észre, hát már elmúlt a nap s lenyugvás előtt ágyacskámnál térdre borulva adok hálát a Teremtőnek, hogy a napot oly boldogan végig éltem engedte!

HOL volt, hol nem volt, valamikor réges-régen, a tündérek és varázslók elmúlt mesés idejében volt egyszer egy bátor és vitéz fiatal lovag, akinek Levente volt a neve. Mondom, bátor volt, szeretett volna vitézi tetteket vinni véghez, de biz' arra sehogysen kerithetett sort. Békesség és nyugalom uralkodott az országban, a jó öreg királynak semmi kedve sem volt háboruskodásra és az emberek ezt csöppet sem bánták, mert így mindenki békében folytathatta a maga böcsületes mesterségét.

— No, már ez szörnyen unalmas, dohogott a fiatal vitéz Levente. Hát minек tanultam kardot forgatni, dárdát vetni? Megyek én világgá, majd csak akadok olyan tájékra is, ahol hasznát vehetem az izmos karjaimnak.

Hát el is ment, bejárt hetedhét országot, esett is sokféle vitézi kalandja, de még nem érte be vele, nem gondolt rá, hogy haza térjen. Csak ment, mendegélt tovább s egy napon, mert már nagyon elfáradt és a déli nap is nagyon forrón tüzött, egy szép erdőcskébe akart betérni pihenőre. Egy öreg szántóvető azonban, aki ott közel dolgozgatott, megállította.

— Vitéz uram, már csak be ne menj abba az erdőcskébe. Idegen vagy, látom; hát jó szívvél figyelmeztetek, hogy ez nem más, mint a pajkos tündér erdőcskéje.

— Hát aztán? Nem félek én még a boszorkányok erdejétől sem, nemhogy holmi pajkos tündérétől.

— No no, más is hetykélkedett már ilyenformán, de mikor visszakerült, még

elmondani is röstelte, hogy a pajkos tündér mennyire megesusolta.

Biz' az valósággal úgy volt, ahogy az öreg beszélte. Abban az erdőcskében régtől fogva egy tündérke lakott és mivel nagyon tetszett neki ez a szép hely, nem akarta, hogy emberek alkalmatlankodjanak az erdőcskében. Nem bántotta ugyan igazán a vakmerőt, aki ott kíváncsiskodott; de megtréfálta kegyetlenül mindenféle csalóka képekkel, melyek a kíváncsi embert ide-oda csábították, pihenni órákig nem engedték és mikor ez azt hitte, hogy no! most végre rábukkant a szerencsére, itt van a tündér aranyos kristály palotája, nyitva a kapuja, csak be kell lépni, hát be is lép és — bumpsz! nagyot zuhan, mikor pedig körül néz, azt látja, hogy kívül van az erdőn, benne az erdőszéli árokban, lihegve, holtfáradtan.

Hát aki egyszer megpróbálta, nem kért másodszor a mulatságból.

Levente vitéz nagyot nevetett, mikor ezt hallotta. Most már csak azért is bemege az erdőcskébe.

— Majd össze szedem az eszemet, hogy egykönnyen el ne bolonditson az a pajkos tündér. De ha már itt vagyok, biz' én megnézem, milyen is hát ez az ő vármegeje.

Es amint mondotta, mindjárt meg is cselekedte.

Amint belépett az erdőcskébe, mi tagadás, eleinte alig tudta, mit bámuljon inkább: a gyönyörű fákat-e, vagy a virágokat, az ágakon zengő madarakat? Egyik alacsony

fáró
kiná
nyu

a m
D
juto

az c
bold

S

a k

ninc

nem

tréfa

tett

egys

bokr

vitéz

nem

—

mon

lok

voln

otro

lebb

szem

csak

El

lana

nyul

M

ifju,

form

köze

Ami

hallo

egy

az e

—

men

La

ahon

Hát

A vi

fésül

a vi

képet

fáról, pompás piros alma szinte kínálva kínálta magát és Levente már feléje nyult is.

— Nagyon jó lesz egy kis hűsítő ebben a melegben.

De mielőtt leszakította volna, eszébe jutott valami.

— Csak hadd maradjon, ahol van. Nem az én számomra termett az. Még valami bolondító gyümölcsbe találnék bele harapni.

S amint, odább haladván, hátrapillantott, a következő pillanatban már azt látta, hogy nincs piros alma azon a fán. Lám, jó volt nem kapni rajta; csak a tündér pajkos tréfája volt. Ezen azonban nem tündöhdett sokáig, mert ime nagy mordulással egyszerre csak óriási medve törtet elő a bokrokból és egyenest feléje rohan. Levente vitéz megkapta a kardja markolatát, de nem húzta ki a kardot.

— No no, maczkó bácsi, csak lassan! mondá. — Ha éppen muszáj, szembe szállok én medvével is; de az már csak furcsa volna, hogy pajkos tündérékének berkeiben otromba maczkó tanyázzon. Gyere csak közelebb! Mert hátha te is csak afféle csalóka szemfényvesztő jószág vagy, talán éppen csak valami ugrifüles nyulacska?

Ezt annyira eltalálta, hogy abban a pillanatban eltűnt a maczkó, a helyéből pedig nyulacska iramodott tova.

Most már aztán akármit látott a vitéz ifju, semminek sem hitt egykönnyen. Ilyenformán szépen el is jutott az erdőcske közepébe, ahol susogó csermely folydogált. Amint ennek közelébe ért, búbájós dalt hallott a víz felől. Elragadtatva hallgatta egy kis ideig, de aztán megint össze szedte az esztét.

— Ez talán maga a tündér... de eszemem köll járnom, hogy meg ne csufoljon.

Lábujjhegyen közeledett a csermelyhez, ahonnan a dal egy bokor mögül hallatszott. Hát csakugyan maga a tündér volt ott. A víz partján nagy kövön ülve, arany-haját fésülgette, közben dalolgatott, majd meg a víz tükrében nézegette magát. (Lásd a képet a 92. lapon.)

Egy pillanatig meghökkenve bámult Levente vitéz. Ez is csalóka káprázat-e? Hát ha nem az, ha valóság? Csak ki kell nyujtania a karját és rabjává teheti a tündért.

— Akárhogy lesz, akármit lesz, már ezt mégis csak megkoczkáztatom.

Villámgyorsan előre hajolt a bokor mögül s a tükrözésbe elmerült tündér — mert hát csakugyan ő maga volt az — csak ekkor vette észre a bajt. Ijedt sikoltással szökkenett föl és futni akart, de a vitéz épp akkor már megkapta az arany hajánál fogva.

— Megvagy! Megfogtalak! kiáltá diadalmasan.

Csakhogy a tündérekkel nem lehetett ám olyan könnyen boldogulni. Mikor Levente vitéz diadalmasan kiáltá, hogy: »Megfogtalak!«, abban a pillanatban hüledezve látta, érezte is, hogy megfogott bizony, de mit? Egy förtelmes varangyos békát. Hire-hamva sem volt ott arany-haju tündérnek, csak a hideg testü, csuf béka meresztette reá ki-dülledő szemeit.

Vitéznek vitéz volt Levente, de ilyen csuf jószágot tartogatni a markában éppenséggel nem találta kellemesnek. Hirtelenében az volt első gondolata, hogy eldobja; de rögtön mást gondolt.

— Ohó! Csak lassan! Ne szeleskedjünk el a dolgot. Az imént a tündért fogtam meg, az bizonyos. Most mégis béka van a markomban. Az a kérdés, melyik az igazi. Hát biz' én, békácskám, nem eresztelek el, hanem alaposan végzek veled: levágom a fejedet.

— Jaj ne! Jaj ne! hangzott erre még ijedtebben. Inkább visszatérek rendes alakomba.

S ekkor már ismét ott állt a tündéralak, melyet a vitéz fogva tartott aranyhajánál.

— Kifogtál rajtam, vitéz, szólt a tündér boszusan. Elbizakodtam, nem hittem, hogy valaki eljuthasson idáig; te azonban ellenálltál minden káprázatnak és így hatalmasra estem. De, ó légy nagylelkű, bocsáss szabadon, hálás leszek érte!

— Már biz' azt, tündérekém, nem tehetem. Senki sem hinné el, hogy elfogtalak. Hát szépen velem sétálsz, ki az erdőből, megmutatlak azoknak, akiket eddig megtréfáltál.

— Ó jaj! Akkor végem! Megteheted, amivel fenyegetsz, mert rabod vagyok; de amint erdőcském határán rabul lépek ki, a ti napotok fénye-parazsa megöl, mert megtörtöd tündéri erőmet. Ködbe fogok szétfoszlani, örökre megsemmisülök!

— Ej no, ne beszélj már ilyen szomorú dolgot! szólt a vitéz jószívűen. Nem kívánom én a veszteted. Légy hát újra szabad.

Eleresztette.

Azt várta, hogy a tündér kaczagva fog odább röppenni; de ez nem mozdult, hanem hálásan mondá:

— Köszönöm jószágodat, vitéz ifju! Nem is hagyom viszonzatlan. Három kívánságot mondhatsz, teljesítem azonnal.

No, már ez valami. Csakhogy nehéz hamarosan jól eltalálni, mi legyen az a három kívánság. Levente vitéz gyorsan megforgatta a fejében, mit kívánjon? Kívánhatott volna

kincset, aranyat, ezüstöt, de biz' ő neki az efféle nem igen köllött, mindig csak a vitézi voltát tartotta legelsőnek.

— Hm! Lásuk csak! Minap páros viaskodásban az ellenfelem buzogánya befakasztotta a pánczéomat. Szeretnék olyan vértezetet, hogy ellenség fegyvere át ne hasson rajta.

A tündér megérintette a vitéz pánczéliját.

— Megvan! mondá. És mi a második kívánságod?

— Hm! Volna egy, de az nagyon nagy... Szeretném, ha vitézi harcban soha senki le nem győzhetne.

A tündér végig simította a vitéznek mind a két karját.

— Megvan. Soha sem fog senki legyőzni. És mi a harmadik kívánságod?

— No, ha ez a kettő már megvan, akkor egyebet nem igen tudok. A harmadikat akár el is engedem.

— Az nem lehet. Adósod nem maradhatok. De hogy lásd, mily őszinte a hálám, tehát megengedem, hogy harmadik kívánságodat akkor mondd ki, amikor va-

... ARANY-HAJÁT FÉSÜLGETTE.

(Lásd a 91. lapon.)

lami baj akaszt meg. Ime, zálogul egy szál a hajamból. Kösd mint gyűrűt az ujjadra. Amely perczen felröpited a levegőbe, ott termek melletted s teljesitem kívánságodat.

Ennek az alkunak nagyon megörült a vitéz és így jó barátságban köszönt el a tündértől, aztán vígan és elégedetten ment ki az erdőcskéből.

Most már csak az volt a kívánsága, hogy mentül előbb próbára tehesse a tündér ajándékait. Igaz-e, hogy győzhetetlen erőt kapott tőle?

Nem köllött sokáig várnia a jó alkalmat: hire jött, hogy otthon a maga hazájában készül nagy baj. A békességes jó öreg királyba bele kötött a szomszéd hatalmas király, mindenféle igazságtalan dolgokat követelt és háboruval fenyegetőzött. Epp mikor Levente vitéz haza érkezett, akkor határozta el a jó öreg király, hogy mégis csak enged.

— Ellenségünk sokkal erősebb, sokkal hatalmasabb, hát mind hiába szállunk vele szembe. Csak nagy pusztulás, sok vérontás volna, a végén pedig mégis mi kerülünk alól. Tehát inkább megadom neki, amit kíván.

Ez persze nem tetszett mindenkinek, de különösen Levente vitéznek. Beállított a király elé és azt mondta:

— Felséges királyom, arra később is ráérünk, hogy meghunyászkodjunk az ellenség előtt, akkor, ha már igazán legyőzött. Csak-hogy ez nem bizonyos ám. Adj nekem csak ezer vitéz huszárt, majd csinálók én valamit!

A tüzesebb főtanácsosok is nagyon biztak a merész föllépésü vitézben, hát a király végre is teljesítette a kívánságát. Kivonult Levente vitéz az ő kis seregével, rátört a bakafántos szomszéd király országára és csakhamar egymást érték a hírek esodás diadalairól. A hol Levente vitéz megjelent, ott az ellenség úgy szóródott szét, mint a polyva. Ő egymaga egész rendeket kaszabolt le s abban telt kedve, hogy egyedül rontott az ellenség legsűrűbb soraiba, ahol százan törtek rá; mind hiába, egy-kettőre szétszórta, levágta őket s a megremült ellenség végre már meg sem mert

állani, ha csak látta is a győzhetetlen, rettenetes bajnokot.

Szepegve, aggódva szedte most már össze a bakafántos szomszéd király a legutolsó katonáit is, de hiába erőlködött, Levente vitéz ezeket is szétverte. Így hát végre is megalázkodott, békét könyörgött és nagy hadi sarczot ígért.

A jó öreg király készséggel el is akarta fogadni a béke-ajánlatot.

— Bóven meglakolt, kemény büntetést mért rá az én hős Levente vitézem. Hát most térjünk szépen vissza a békességre. Ezt a leczkét bizonyosan megemlegeti és ezentul jó szomszédok leszünk. Hát megkötjük a békét.

— Abból ugyan semmi sem lesz! mondá kevélyen Levente vitéz. Nem azért győztünk, hogy meghagyjuk az ellenséget a hatalmában. Egészen elfoglaljuk az országát, elkergetjük a királyát.

— Igen, úgy legyen! helyeselték a Levente vitéz katonái.

A jó öreg király nem akart tágítani, azt mondogatta, hogy ő nem akar boszut állani, ő méltányos és jóságos akar lenni még ellenségéhez is, mikor ez béke-jobbort nyujt. No, ugyan megjárta a jóságával!

— Nem kell nekünk ilyen pipogya király! kiáltozták mindenfelé. — Itt, a győzhetetlen hős Levente vitéz, ő legyen a királyunk, dicsőséges urunk!

Es elkergették az ellenséges királyt is, a maguk jó öreg királyát is. Mind a két országnak a győzhetetlen hős Levente vitéz lett a királya. A két elkergetett király pedig együtt bujdokolt valahol idegen országokban.

Az egykori Levente vitéz, most már két ország hatalmas királya, meg lehetett elégedve a tündér ajándékával. Még idegen országokban is rettegve emlegették a nevét és ijaj volt annak, aki akár csak gondolatban is ellenkezni mert volna a rettenetes hőssel! Lesujtott, eltiport mindent és mindenkit.

— Rajtam kívül senkinek sem lehet akarata!

Hát az úgy is lett. Hanem persze valami más is lett belőle: az, hogy remegni ugyan

remegtek tőle, de nem szerette senki. Lassan-lassan észre is vette ezt és nagyon mérgeződött.

— Azt akarom, hogy ne csak bámuljanak, hanem szeressenek is. Parancsolom!

De már biz' ebben egy kis hiba volt. Sokfélét rá lehet parancsolni az emberekre, csak a szeretetet nem.

— No, hát én azt is megteszem, szóló Levente király. — A tündér még adósom egy kívánság teljesítésével. Előhívom.

Leoldotta ujjáról a tündér hajaszálát s felröpítette a levegőbe. Egy pillanat múlva már ott termett a tündér.

— Tudom a kívánságodat, mondá, könnyen teljesíthetem is. Amit kívánsz, annak a módját mindjárt megtalálod, mihelyt ennek az üvegcének a tartalmát megiszod. Kőd ül a szemeden, köd ül az elméden, azt oszlatja el ez a varázsital.

A tündér eltűnt, Levente király pedig mohón itta ki az üvegcse tartalmát. Mély álomba merült tőle. Mikor fölébredt, valóban másképp látott mindent, másképp gondolkozott.

— Ó, milyen elvakult voltam! Győzhetetlen hős vagyok, de méltán gyűlöl és átkoz mindenki. Csak a magam kényét

tartottam szem előtt, elüzetni engedtem jó öreg királyomat, kinek hűséggel tartoztam, bitor módon a helyébe ültem és a magam zsarnok szeszélyét erőszakoltam mindenkire, mert nem félhettem senkitől. Igen, most már tudom! Csak úgy áldás a nagy erő, ha igaz és jó célokra szolgál. Jóvá teszem, amit vétettem.

Rögtön küldött szét futárokat s ezek rövid idő alatt megtalálták, elő is hozták a hajdan ellenséges, most együtt bujdosott két elűzött királyt. Egyiknek is, másiknak is vissza adta a trónusát és országát.

— Én megint csak egyszerű vitéz leszek s ha valami nemes cél kívánja, szívesen szolgálok karommal és kardommal.

Bezzeg bámulták, csodálták most, könnyezve áldották, nagylelkűségéért egekig magasztalták.

— Hősi erejénél még nagyobb a lelke nemessége! mondák. Bizony megérdemelné, hogy királyunk legyen.

Hát az is meg lett újra. Mert a jó öreg király, akinek csak egyetlen leánya volt, ezt feleségül adta a nemes és hős vitézhez, rájuk hagyta az országát és azután boldogan éltek és uralkodtak sokáig.

A me
jutalom

„Roszc

Elmes
vászon-h

EGY
E

madik

a legős

Egys
de árt

— E
lettem

Kemén
a királ

Egyi
hogy eg

vele.

A m
sérte, d

mében,
A ha

bement
bebizon

Kovács Ferencz, Smaregla Mariska és Béla, Rósa Margit, Milhófer Frida, Sturz Gyula.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Bührer Ernő, Kolozsvártt*, kinek a jutalom-könyvet (*»A természet három országa«*, írta *Martin*, a magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska Géza*, 262 képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A *»KIS LAP«* LIX. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Goldhammer Ilonka, Schönstein Mariska, Somogyi Margit, Wettenstein Oszkár, Máj Katicza, Ilona és Feri, ifj. Muraközy László, Herzog Dóra és Vilma, Fürst Sárka és Magda,

Vörösmarthy Ilona és Ida. Meghiszem, hogy kellemesen időztök a szépesi szép fenyvesek közt. Bizony jobb is most ott, mint a városok forró kövezetén s kedvesen vettem kívánságotokat, hogy szeretnétek, ha veletek együtt élvezhetném a hűs fenyő-erdők suttogását. Ismerni azonban ismerem hazánk e gyönyörű tájait s annál inkább el tudom képzelni, mily örömetek telik az eprészésben, kirándulásokban. Mivel pedig, mint írjátok, ez élvezetek közepett is minden vasárnap nagy örömmel fogadjátok a *»Kis Lap«*-ot, hát gondolatban ilyenkor együtt vagyunk. A szives köszöntést szívből viszonzom. — **Wettenstein Oszkár.** Ha jól körül nézel, bizonyosan találsz Borberekén is tollat és tintát és akkor majd rendes levelet írsz, ugy-e? Mert a czeruzás írást csak betegnek engedem meg. Már pedig, reményem, nem azért mentél Borberekre, hogy betegeskedjél? — **Jörg Mariska.** A *»Kis Lap«* mindig csak magyar királyokkal és magyar jeles férfakkal foglalkozik; mivel pedig

a magyar királyokról már tanultál, tehát bizonyosan rátalálsz a megfejtésre, ha kissé tovább töröd rajta a fejedet. Most hogy olvasod a megfejtést, ugy-e bizony nem ismeretlen előtted annak a jeles királynak a neve? A rejtvények, melyeket küldöttél, jól vannak szerkesztve, csak épp az a hibájok, amit te tévesen gyanítottál a meg nem talált király-névnél: a rejtvényeidben olyan nevek fordulnak elő, melyeket kis olvasó társaid egy része nem ismer, mert a Kaspi tóról még nem igen olvasott mindegyikök és a különben jeles néhai Ybl műépítész hire-neve sem forog a gyermek-világ körében. — **Steiner testvérek.** Már ugyan miért haragudnám én azért, ha megírjátok, hogy a nyitrai Zoboron nyaraltok? Ellenkezéleg: vidám nyaralást kívánok nektek. Ismeritek-e a Zobor hegy nevének eredetét? — **Wirth Margit és Sári.** Némi igazítással és simítással közölhető, tehát besoroztam. — **Ferenzi Margit.** A gyimesi szép kirándulásban vajmi szívesen vettem volna részt veled. Sajna, nem igen bizom benne, hogy egyhamar sora kerüljön és kalauzom lehess ama vadregényes szép határvidéken. — **Thaly Florence.** Soraid kezdetén megijesztettél, de aztán láttam, hogy hiszen nem történt veszedelem, ha a kocsik csak »majd fölfordult«, igazában azonban nem fordult fel. Egy kis gyaloglás pedig nem a világ. No, de szeretem, hogy neked még az ijedelemből és gyaloglásból sem jutott ki. — **Kratochvil Károly.** Az iskolának is, de neked magadnak is dicséretre válik, hogy mint német szülek gyermeke oly jól megtanultál magyarul. Soraidat örömmel olvastam. A megfejtést illetőleg, a jövő számban a megfejtők névsorában találod meg a választ. — **Biró Jolán.** Rejtvényed nincs jól szerkesztve. A kiegészítendő szónak már a kiegészítés előtt, a feladványban, önálló értelemmel kell bírniok, már pedig *imár, uszter, osz* stb. semmit sem jelentenek. A bátyád versikéje nem üti meg a közölhetőség mértékét. — **Kövesi Jenő.** Ugyancsak bőven ontod! De nem hiába, mert találtam köztök kettőt-hármat, melyet a közlendők sorába osztottam be. — **Fuchs Janka.** Akkor írsz, a mikor rá érsz. Ha nem írsz, az nem hiba, tehát nem szorul mentségre. — **Kovács Ferencz.** Nem bíznék én, nem fürdöm a Dunában. — *Több levélről a jövő számban.*

Nyugta.

Az »Országos Gyermekvédő Egyesület« részére 160 K. azaz százhatvan koronáról, mely összeget, mint a „*Forgó bácsi Kis Lapja*“ olvasóinak gyűjtését köszönettel felvettem.

Budapesten, 1900. évi július hó 30-án.

Kiváló tisztelettel

Baronyi Arthur.